

ŞEYTANA İNANIYOR MUYUZ?

Ayartılma Hakkında Kutsal Kitap Öğretisi

Bugün dünyanın geneline baktığımızda "Şeytan"nın tasviri nasıl yapılıyor:

"Boynuzlu ve toynaklı, cehennemın sahibi, hayaletlerin ve cinlerin önderi, uzun kuyruklu, kanatlı, dünyaya insanları kandırmaya inen, onların kulaklarına fısıldayıp günah işlemelerine vesile olan, insanların günahlarının sorumlusu olarak gösterdiği, düşmüş bir melek, Tanrı'ya isyan eden, ona meydan okuyan ve nihayetinde Tanrı'nın anti-tipi, ikinci güç"

Bugün artık çoğu insan şeytanı bu şekilde düşünmemektedir. Ancak hala şeytanın var olduğuna, kötülük için muazzam bir güce sahip olduğuna (bazıları onun düşmüş bir melek olduğunu söyler) ve sürekli olarak Tanrı'nın insanlarla arasındaki bağı yok etmeye çalıştığına inanan birçok insan vardır. İnsanların kulağına gizlice fısıldayan ve onları kötülüğe teşvik eden bir şeytan olduğunu düşünürler.

Elbette böyle bir fikri kabul etmenin zorlukları vardır. Eğer şeytan başlangıçta gerçek bir meleke, nasıl oldu da Tanrı'ya karşı isyan etti? Ve Tanrı neden doğaüstü bir varlığın yeryüzündeki işlerini yok etmesine izin verdi? Şeytan her neyse, şimdi nerede?

Nereden öğrenebilirim?

Açık olan bir şey var: bu dini bir sorudur. Dolayısıyla bu soruyu çözeceksek, Tanrı ve İsa Mesih hakkında bildiğimiz her şeyin en büyük kaynağı olan Kutsal Kitap'a başvurmalıyız. Böyle bir soruya ciddi bir yanıt almak için başka nereye gidebilirsiniz ki?

Kutsal Kitap'ta *şeytan* ve *iblis* ile ilgili bir dizi ima bulunduğu kesindir. Ancak en başta bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Kutsal Kitap yazarlarının "**şeytan**" ve "**iblis**" ile ne kastettiklerini anlamak için her türlü çabayı göstermeliyiz. Kutsal Kitap ayetlerini okurken, şeytan ve iblis terimlerine tercih ettiğimiz anlamı vermek bizim için çok kolaydır. Ve

eğer bu anlam Kutsal Kitap yazarının kastettiği anlamla aynı değilse, o zaman gerçek anlamı değiştirmiş oluruz!

Birçoğumuz başkalarıyla şeytan ve iblis hakkında tartışma deneyimi yaşamış ve tartışmanın bir yere varmadığını görmüştüzdür. Bunun nedeni açıktır: Kutsal Kitap bölümleri okunduğunda, şeytan ve iblis farklı okuyucular tarafından farklı anlamlarda anlaşılmaktadır. Sonuç açıktır: Şeytan ve İblis hakkındaki gerçeğe ulaşmak istiyorsak, Kutsal Kitap yazarlarının bu terimleri kullanırken ne demek istediklerini bulmalıyız. Kendi anlayışımıza ya da başkalarının anlayışına güvenmenin bir yararı yoktur.

Böyle kısa bir çalışmada Kutsal Kitap'ta şeytan ve iblisten söz eden tüm ayetleri inceleyemeyiz. Ama gerçekten ihtiyacımız olan şey konuyu anlamının anahtarıdır - bu terimlerin ne anlama geldiğine dair temel bir anlayış. Bununla donandığımızda, Kutsal Kitap'taki pek çok bölümün kilidini açabiliriz.

Şeytan

Bu anahtarı bulmak için Yeni Ahit'le değil, Eski Ahit'le başlamak önemlidir. Modern kulaklar için bu garip gelebilir, ama Eski Antlaşma'nın Yeni Antlaşma'dan yüzyıllar önce yazıldığını unutmayın. Ve her ikisi de Tanrı'dan gelen tek bir vahiy olduğu için, Yeni Antlaşma yazarları Eski Antlaşma'yı gerçekten çok iyi biliyorlardı. Ondan alıntılar yapmışlar ve onun terimlerini kullanmışlardır; kullandıkları terimler arasında *şeytan* da vardır. *(Aslında "şeytan" terimi Eski Antlaşma'da nadiren geçer ve orada Yeni Antlaşma'da kullanıldığından farklı bir şekilde kullanılır).*

Bu yüzden Eski Ahit terimi olan şeytan ile başlıyoruz. "Şeytan" kelimesi ne anlama gelmektedir? Bunu bulmak zor değildir. İsrailoğulları'nın çölde dolaştığı günlerde yaşamış olan Balam'ın durumunu ele alalım. Tanrı tarafından İsrailileri lanetlemek için belirli bir göreve gitmemesi söylenmiş bir peygamberdi. Ama o kendisine ödül olarak teklif edilen parayı istedi ve gitti. Bir eşeğe binmişti ki, bir melek tarafından yolunun

kesildiğini gördü: "Tanrı onun gidişine öfkeleni. YAHVE'nin meleği **engel olmak için** yoluna dikildi." (Çölde Sayım 22:22).

Engel Olan veya Düşman

"Düşman/engel olan" için kullanılan sözcük *şeytan*'dır ve anlamı da tam olarak budur. İki şeye dikkat edin: Şeytan burada bir kişi adı değil, engelleyen ya da düşman anlamına gelen sıradan bir sıfattır. Bu sözcük sadece 10 ayet sonra tekrar geçer: Melek Balam'a, "Ben seni **engellemeye** geldim." (ayet 32), kelimenin tam anlamıyla "*sana düşman olmak için*" dedi.

İbranice kayıtlarda şeytan sözcüğü ilk kez burada geçer. Bu şeytan'ın yani engel olan kişinin, *Tanrı'nın istediğini yapan iyi bir melek, "Rab'bin meleği"* olduğuna dikkat edin, kötü bir melek değil! Kutsal Kitap'ta şeytan sözcüğünün Eski Antlaşma'da nasıl kullanıldığına bakarsak, bunun bir düşman anlamına geldiğini görürüz. Örneğin: "Davut, Ey Seruya oğulları, bu sizin işiniz değil!" dedi, "Bugün bana **düşman** oldunuz. İsrail'de bugün bir tek kişi öldürülmeyecek! İsrail'in Kralı olduğumu bilmiyor muyum?"(2.Samuel 19:22).

Şimdi inceleyeceğimiz tüm Kutsal Kitap'ta şeytan hakkında en sık alıntılanan durumlardan biridir. Birinci bölümün ilk birkaç ayetinde Eyüp'ün Uz ülkesinde yaşayan, Tanrı'dan korkan ve birçok malı mülkü olan biri olduğu anlatılır. Sonra, 6. ayet:

"Bir gün ilahi varlıklar YAHVE'nin huzuruna çıkmak için geldiklerinde, Şeytan da onlarla geldi."

Eyüp Kitabında "Şeytan"

"İşte burada" diyor bazı insanlar, "*Şeytan cennette meleklerin arasındaydı! O doğüstü bir varlık olmalı!*" Ancak hayati kuralımızı hatırlayalım: Kutsal Kitap terimlerini Kutsal Kitap anlamında

anlamalıyız. Örneğin "Tanrı'nın oğulları": Eyüp'te bir kez (38:7) bu terimin melekler için kullanıldığı doğrudur; ancak Kutsal Kitap'ın bütününde *bu terim*, Tanrı'ya gerçekte tapınan insanlar için sık sık kullanılır. Tanrı bu terimi peygamber Yeşaya aracılığıyla İsrail için kullanmıştır:

"Oğullarımı uzaktan, kızlarımı dünyanın dört bucağından getir. . ." (Yeşaya 43:6-7)

Bu yüzden Yeni Ahit'te Elçi Yuhanna, Mesih'e inananlara atıfta bulunarak şöyle yazmıştır: "Artık Tanrı'nın çocuklarıyız" (1Yu.3:2). Öyleyse (Eyüp 1. bölümde) "Şeytan"ın aralarına girdiği "Tanrı'nın oğulları"nın gökteki melekler olması gerekmez; onlar yeryüzündeki insanlar olabilirler.

Ama eğer gökte değillerse, "Rab'bin huzuruna nasıl çıkabilirlerdi?" Yine Kutsal Kitap'ın kendisi bize yanıtı verir. Bir keresinde Musa ve Yeşu'ya, Tanrı'nın Yeşu'yu İsrail'in bir sonraki önderi olarak atayacağı "buluşma çadırında" "*huzura çıkmaları*" söylenmişti (Yasa'nın Tekrarı 31:14-15). Yıllar sonra Yeşu, İsrail kabilelerinin tüm ileri gelenlerini Şekem'e çağırdı ve orada "kendilerini Tanrı'nın huzuruna sundular" (Yeşu 24:1). Daha sonra Samuel de İsrail'e şöyle dedi: "RAB'bin önünde dizilin..." (1. Samuel 10:19).

Yeni Ahit'te İsa'nın annesi Meryem'in, oğlunun doğumundan kısa bir süre sonra, "onu Rab'be adamak ... ve Rab'bin yasasında söylenenlere göre bir kurban sunmak için" Yeruşalim'deki tapınağa geldiği söylenir (Luka 2:22-24). O zaman Eyüp'teki "Tanrı'nın oğulları", "kendilerini Rab'bin önüne sunmak" için gelenlerdi. Belirlenen yerde ve elbette o zaman atanmış olan kâhinin huzurunda Tanrı'ya tapınmak için bir araya gelmişlerdi. Bu, gökte değil, yeryüzünde yapılan bir tapınma sahnesidir.

Peki aralarına giren "şeytan" kimdi? Burada çevirmenler diğer durumlarda da olduğu gibi İbranice'de sadece "düşman" anlamına gelen ifadeyi şeytan olarak çevirmişlerdir. Şeytan'daki büyük Ş harfi çevirmenlerin kendi uydurmasıdır, çünkü İbranicede büyük harf küçük

harf ayrımı yoktur. Ancak özel isim gibi göstermek istenildiğinden ötürü büyük harf kullanılmıştır. Ancak çoğunlukla dipnot kısmına "Düşman" açıklaması yazılmakla beraber ve büyük D harfi tercih edilir (ki bunun için hiçbir kanıtı yoktur) bunun özel bir Düşman olan Şeytan olduğunu ima etmişlerdir. İbranice metnin bize ifade ettiği tek şey "düşman aralarına girdi" ifadesidir.

Tanrı Her Şeye Kadirdir

Ama bu düşman kim olabilir? Eğer tapınmak için bir araya gelmiş bir grupsa, onlardan biridir; başka bir deyişle bir insandır; ve Eyüp'ün düşmanıydı, çünkü onu kıskanıyor ve ona zarar vermek istiyordu. Ama o zaman Rab ve düşman arasında nasıl bir konuşma olabilir? Bu sorunun yanıtını yine Kutsal Kitap'ın kendisi verir, çünkü Eski Antlaşma döneminde insanlar Tanrı'dan gelen mesajları genellikle o zaman atanmış olan kâhin aracılığıyla alırlardı. Örneğin Davut, Tanrı'nın kendisi için isteğinin ne olduğunu öğrenmek istediğinde birden fazla kez kâhine danışmış ve kâhin de Tanrı adına onunla konuşmuştur. Eyüp'ün bu kıskanç düşmanı -belki de onun dostuymuş gibi davranan biri- kâhin aracılığıyla Tanrı'ya şöyle dedi: "İnsan canı için her şeyini verir. Elini uzat da, onun etine, kemiğine dokun, yüzüne karşı sövecektir." Ve Tanrı, Eyüp'le ilgili büyük bir amacı olduğu ve onun mükemmelleştirdiğini görmek istediği için, düşmanın Eyüp üzerindeki kıskanç arzusunu gerçekleştirmesine izin verdi. Ancak kitapta da açıkça belirtildiği gibi, burada irade düşmanın değil, Tanrı'nındı (Eyüp 2:4-6).

Dolayısıyla bu bölümde doğaüstü bir şeytana ihtiyaç olmadığı gibi, böyle bir şeytanın varlığına dair bir kanıt da yoktur. Tüm ifadeler genellikle insanlar için kullanılır. Eski Ahit'teki şeytan sözcüğü düşman anlamına gelir; ancak Eyüp örneğinin bize gösterdiği gibi, bu sözcüğün kötü bir düşman için kullanılması yönünde doğal bir eğilim vardır.

Şeytan Olarak Petrus!

Bu değerli arka plan anlayışıyla şimdi Yeni Antlaşma'da "şeytan" kelimesinin kullanımına bir örnek verelim. Petrus az öncesinde İsa'ya

"yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih" olarak iman ettiğini açıklamış ve İsa da bunun sonucunda onu kutsamıştı. Ancak İsa daha sonra kendi kaderinden bahsetmeye devam etti; Yerus alim'e gitmesi gerekecekti ve orada Yahudilerin liderleri onu yakalayacak ve öldürülecekti, ancak üçüncü gün tekrar dirilecekti (Matta 16:21). Petrus bunu ne anlayabildi ne de kabul edebildi ve İsa'yı azarlamaya başladı: "Tanrı korusun, Rab! Bu asla senin başına gelmeyecek" dedi. Başka bir deyişle, "Böyle bir Şeyi d ş nmemelisin" dedi. Ama İsa Petrus'a, "Çekil  n mden Şeytan, düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür" dedi.

İsa Mesih, Petrus için neden "Şeytan" dedi? Çünkü İsa'ya "engel olmak" istiyordu; Tanrı'nın isteğine itaat ederek yapılması gerektiğini bildiği Şeyi yapmaması için Rab'bi ikna etmeye çalışıyordu. Eğer Petrus'un istediği olsaydı, İsa Babası'nın isteğini reddedecek ve çarmıhta günah için yaptığı büyük fedak rlık asla gerçekleşmeyecekti. Bu yüzden İsa bu "düşmana" (Şeytana) "ardımdan gel" demek zorunda kalmıştır. Daha sonra anlamamız için çok değerli bir yorum ekler: İsa Petrus'a, "**Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür.**" (ayet 23).

Yeni Antlaşma'nın bu en önemli  rneği bize bazı dersler  ğretir. Birincisi, bu "*Şeytan*" bir *insandı*; ikincisi, *Tanrı'nın isteğini reddetti*; üçüncüsü, onu diğerlerinden ayıran Şey, Tanrı'nın isteği yerine *insanın isteğini yapmak istemesiydi*.

şimdiye kadar öğrendiklerimizi kendimize hatırlatalım: "Şeytan" bir düşmandır ve genellikle kötü bir düşmandır. İncelediğimiz  rneklere "Şeytan" Őöyleydi:

*Tanrı'nın bir meleği: onun isteğini yerine getiriyor;

*Tanrı'ya tapınıyormuş gibi davranan bir adam;

*Tanrı'nın isteğine karşı çıkan Rab'bin elçisi Petrus.

"Şeytan"ın anlamına ilişkin bu genel anlayışla, Kutsal Kitap'taki pek çok pasajı çok daha net anlayabiliriz.

İBLİS

Bu İbranice değil, *Grekçe* bir terimdir ve bu yüzden sadece Yeni Antlaşma'da bulunur. ["Şeytanları kovmak" vb. ifadelerdeki "şeytanlar" sözcüğü farklı bir sözcüktür ve gerçekte "*cinler*" anlamına gelir.] Yine bu terimin gerçekte ne anlama geldiğini keşfetmeye çalışmalıyız. Bunu kolayca yapabiliriz, çünkü çevirmenlerin kendilerinin bize gösterdiği pasajlar vardır. Elçi Pavlus Timoteos'a yazdığı mektupta, "son günlerde sıkıntılı dönemler yaşanacağını" söyler; bu dönemlerde insanlar kendilerini sevecekler, parayı sevecekler... iftiracılar olacaklardır (2.Timoteos 3:1-3). "**iftiracılar**" olarak çevrilen sözcük, genellikle "**şeytan**" olarak çevrilen sözcüğün çoğuludur.

Yine, imanlıların ibadet için bir araya geldiklerinde nasıl davranmaları gerektiğine dair talimatlar verirken, kadın üyelerin uyarısında da bu ifade yer alır:

"Aynı şekilde kadınlar ağırbaşlı olmalı; **iftiracı** değil, ama ölçülü ve her bakımdan güvenilir olmalı. " (1 Timoteos 3:11).

Yine bu sözcük genellikle "*iblis*" olarak çevrilir, ancak burada çoğuldur. Bu iki pasajda çevirmenler bize sözcüğün temel anlamını vermişlerdir. Bir kez daha dikkat edin: bu "iblisler" insandır.

Ancak Yeni Antlaşma'da "şeytan "ı anlamak için en önemli pasaj İbraniler 2. bölümüdür. Bu bölümün ilk ayetlerini okuduğumuzda, Elçi'nin İsa ve izleyicileri hakkında yazdığı açıktır; ve izleyicileri "çocuklar" olarak adlandırır. 14. ayette, "*şeytan*" hakkındaki büyük ifadesine gelir. Önce burada tam olarak açıklayacağız, sonra da anlaşıldığından emin olmak için cümle cümle üzerinden geçeceğiz:

" Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani **iblis'i**, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı."

İlk ifade oldukça açık bir şekilde İsa'nın takipçilerinin "etten ve kemikten", olduğunu söyler. Burada bir sorun yoktur. Devam edelim...

İnsan Doğası

İkinci olarak, İsa'nın aynı doğayı, "bedeni ve kanı" paylaştığını söyler. Elçi, okuyucularının İsa'nın doğasının gerçekten de takipçileriyle aynı olduğunu -insan doğası- açıkça anlamaları konusunda gerçekten çok endişeli olmalıdır, çünkü bu noktayı vurgular: "*kendisi de aynı doğanın bir parçasını aldı*". Elçi, okuyucularının bu hayati gerçeği, yani İsa'nın her açıdan bir insan olduğunu anlamalarının özellikle önemli olduğunu hissetmemiş olsaydı, bu kadar vurgulu bir şekilde yazmasına gerek yoktu.

Üçüncü cümle ise üç beyan içerir:

1. İsa iblisi yok etti;
2. Bunu "ölüm aracılığıyla" yapmıştır ve bunu kendi ölümüyle, kendini kurban ederek yapmıştır;
3. İblis "ölüm gücüne" sahiptir.

Devam etmeden önce, bir yanlış anlaşılma nedenini açıklığa kavuşturmalıyız. "**Ölüm gücüne sahip olan**" gibi bir ifadeyi gören okuyucu, doğal olarak şeytanın bir kişi ya da bir varlık olması gerektiğini varsayar. Ancak bu zorunlu olarak böyle değildir.

Yeni Ahit'in yazıldığı Grekçe'de kelimelerin artikelleri vardır. Eril, dişil ya da nötr olmak üzere *üç cinsiyetten* herhangi biri olabilir.

Şeytan için kullanılan Grekçe sözcük *erildir* ve bu yüzden onu temsil eden zamir "o/he"dir. Ancak bu, şeytanın bir kişi olup olmadığını netleştirmez. Eğer şeytanın bir kişi olduğunu ya da olmadığını kanıtlamak istiyorsak, kanıtımızı bu ifadeden değil, başka bir yerden almalıyız.

Şeytanı Yok Etmek

Şimdi bu ayetteki "üç yargıya" bakalım.

İsa iblisi yok etti. Yani iblis "ölmüştür" ya da en azından İsa'nın işi bittiğinde yok olacaktır. Ancak İbraniler 2:14'teki bu ifadeyle ilgili dikkat çekici iki nokta vardır. Elçi, *iblisi yok etmek için İsa'nın insan doğasına büründüğünü* açıkça söyler. Şimdi bu şaşırtıcı bir şey değil mi? Eğer İsa'nın amacı güçlü bir düşmanı yok etmekse, melekler gibi güçlü ve ölümsüz bir doğaya sahip olması çok daha iyi olmaz mıydı? Etten ve kandan oluşan zayıf bir doğayı paylaşarak ne yapıyordu?

Ama hepsi bu kadar değil. Elçi, İsa'nın bu iblisi yok edilmesinin "ölüm aracılığıyla" olduğunu açıkça söyler. Bu sadece kendi ölümü aracılığıyla, kendinin kurban ederek olabilir.

Bu iki noktadan, yani İsa'nın iblisi yok etmek için önce zayıf insan doğasını paylaşması ve sonra da kendini kurban etmesi gerektiğinden, Kutsal Kitap'taki "iblisin" yaygın olarak kabul edilen şeytan/iblis fikrinden oldukça farklı bir şey olması gerektiği açıktır.

Anlaşılması zor bir Kutsal Kitap pasajıyla karşılaştığınızda, farklı terimlerle de olsa hemen hemen aynı şeyi söyleyen başka bir pasaj bulmak her zaman yardımcı olur. Şimdi bu durumda bize yardımcı olacak böyle bir bölüm vardır. Aynı elçi, aynı mektupta, İbraniler 9. bölümde, Mesih'in işi hakkında yazmaktadır. Onun (çarmıhta ölümüne yol açan) ilk gelişinden şöyle söz eder:

"Mesih, kendisini bir kez kurban ederek ***günahı ortadan kaldırmak için*** çağların sonunda ortaya çıkmıştır." (ayet 26).

Bu cümledeki yargılardan birinin İbraniler 2:14'tekiyle aynı olduğunu hemen fark ederiz. "*Kendisini kurban ederek*" ifadesi açıkça "*kendi ölümü aracılığıyla*" ifadesiyle aynı anlama gelmektedir. O halde diğer yargılar da aynı anlama gelmektedir. Onları yan yana koyalım:

İbraniler 2:14

/

İbraniler 9:26

kendini kurban ederek = kendi ölümü aracılığıyla

iblisi yok edebilir = günahı ortadan kaldırabilir

Bu değerli paralel yorumdan, "iblisi yok etmenin", "günahı ortadan kaldırmakla" aynı şey olduğunu öğreniyoruz. O halde iblis, Kutsal Kitap'ın günah olarak adlandırdığı, insanın Tanrı'ya karşı isyanını ifade etmenin bir yolu olmalıdır.

Günahın Gücü

Şimdi bu anlayışı sınamak için bir yolumuz var, çünkü İbraniler 2:14 İblis'in "ölüm gücüne sahip olduğunu" ilan eder. *Peki Kutsal Kitap'ta bu güce sahip olduğu söylenen şey nedir?* Elçi Pavlus'un Romalılara Mektubunda yer alan çok yararlı iki ayette bize bu sorunun yanıtını verir:

Romalılar 5:21 -- "Öyle ki, ***günah nasıl ölüm yoluyla egemenlik sürdüyse***, Tanrı'nın lütfu da Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam vermek üzere doğrulukla egemenlik sürsün."

Burada günah, tebaası üzerinde hüküm süren bir kral gibi görülmektedir; ve tebaası üzerindeki gücünün etkisi ölümdür.

Romalılar 6:23 -- "***Çünkü günahın ücreti ölüm***, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır."

Burada günah, hizmetkârlarına ücret ödeyen bir efendidir; kendisine hizmet ettikleri için onları ölümlle ödüllendirir.

Bu pasajların her ikisi de *kişileştirme* örnekleridir: yani, aslında olmadığı halde bir şeyden sanki bir kişiymiş gibi söz edilir. Her ikisinde de günah kişileştirilmiştir; ve her ikisinde de "*ölüm gücüne sahip olan*" açıkça günahtır.

Dolayısıyla Kutsal Kitap bize gerçek iblisin içimizdeki *günah* olduğunu söylemektedir.

Tanrı'nın Gerçek Düşmanı Nedir?

Çok önemli bir soru sormak için düşüncelerimize bir an ara veriyoruz: Kutsal Kitap Tanrı'nın büyük düşmanının ne olduğunu söyler? Düşmüş bir melek mi? Tanrı'nın yeryüzündeki işlerini bozmaya çalışan gizemli bir ruh mu? Hiç de değil. Kutsal Kitap'ın ilk sayfasından son sayfasına kadar Tanrı'nın tasarısının inatçı bir düşmanı vardır: **insan yüreği ve zihni**, insanların kendi arzularını tatmin etme isteği.

Mesih'in Petrus'u azarlamasında bununla ilgili bir ipucuyu zaten görmüştük: "Çekil önümden şeytan! Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür." (Matta 16:23). Kendisini reddeden Yahudilere de aynı şeyi söylemişti:

"Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını (ya da isteklerini) yerine getirirsiniz" (Yuhanna 8:44).

Peki şimdi şunu soralım: Kutsal Kitap boyunca "*şehvet*" neyle ilişkilendirilir? Yanıt açıktır: şehvet her zaman insan doğasıyla ilgilidir.

Doğamızın doğal eğilimleri Elçi Pavlus tarafından Romalılara Mektup'ta çok güçlü bir şekilde ortaya konmuştur. Tanrı'ya hizmetle geçen yaşamı (ruhta olan yaşamı), doğal arzuları tatmin etmekle geçen yaşamla (bedene bağlı olan yaşamla) karşılaştırır ve şöyle der:

"Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir" (Romalılar 8:6)

Yani yaşamak için seçebileceğimiz iki yol vardır: *Tanrı'nın isteğini yerine getirmeye çalışmak* ya da *kendi isteğimizi yerine getirmek*. İkincisi hakkında Pavlus şu sarsıcı yorumu yapar:

"Benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır."

O halde Tanrı'nın en büyük düşmanı: insan arzusu. Pavlus şöyle devam eder:

"Çünkü o (benliğe dayanan düşünce) Tanrı'nın yasasına boyun eğmez, eğemez de" (8:5-7).

Galatyalılara yazarken de aynı şeyi söylemişti:

"Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getiremezsiniz."

"Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular; bunlar birbirine karşıttır; ve sonuç istediğinizi yapamıyorsunuz" (Galatyalılar 5:16-17).

İçimizdeki Denenmeler

O halde Tanrı'nın en büyük düşmanını nerede aramamız gerektiğine dair hiç şüphe yoktur: *kendi yüreklerimizde ve zihinlerimizde*. Böylece Yakup bize yanlış yapmaya teşvik eden ayartmalarımızın kaynağını nerede aramamız gerektiğini söyler. Kulağımıza fısıldayan doğaüstü bir ruh tarafından mı yoldan çıkarılıyoruz? Hiç de değil; çünkü şöyle der,

"Herkes *kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır*. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur." (Yakup 1:14-15)

Yani kendi "arzumuz" ayartılmalarımızın kaynağıdır; ve Yakup bize sonucun ne olduğunu söyler: *arzu gebe kalır ve günah doğurur*.

Kutsal Kitap'taki uzun insanlık tarihi bu öğretinin ne kadar doğru olduğunu gösterir. İlk insan çifti kendi arzularını Tanrı'ya itaate tercih etti ve günah işledi. İnsan ırkı "yozlaşma ve şiddet" içine düştü ve Tanrı Tufan'da onu yargılamak zorunda kaldı. Tanrı tarafından Mısır topraklarındaki kölelikten kurtarılan ve Tanrı'nın halkı olmak için özel bir fırsat verilen İsrail, yüz çevirdi ve putlara tapmayı ve çevrelerindeki tanrısız halklar gibi ahlaksızca davranmayı tercih etti. Tanrı'nın Oğlu İsa, Babası'nın gerçeğini ve lütfunu insanlar arasında gösterdi; onu da reddettiler ve çarmıha gerdiler. Bunu izleyen yüzyıllarda da insanlar Tanrı'nın öğretisini terk etmiş ve O'nun yollarını saptırmışlardır. Evet, Tanrı'nın en büyük düşmanı, O'nun yetkisini reddeden ve kendi doğal arzularını yerine getiren insanlardır.

Şeytan ve İblis nasıl kullanılır?

O halde şeytan ve İblis genellikle *günahın kişileştirilmiş halleridir*; yani günahı temsil etmek için kullanılan sözcüklerdir.

Kişileştirme bazen tek bir kişide olur. Petrus'un nasıl "Şeytan" olduğunu gördük. İsa öğrencilerine, " *Siz Onikiler'i seçen ben değil miyim? Buna karşın içinizden biri **iblistir**.*" dedi. (Yuhanna 6:70). Ve bu kişi kendisine ihanet eden Yahuda'ydı. Bu sınıfa Aden'de Havva'ya Tanrı'nın söylediklerinin doğru olmadığını telkin eden yılan da girer. Böylece "yılan" Kutsal Kitap'ta günahın gücü için bir *sembol* haline gelir.

Bazen bir insan topluluğu, örneğin bir hükümet, *şeytan* ya da *iblis* olarak adlandırılabilir. Vahiy 2. bölümde bunun iki ilginç örneği vardır. Elçi Yuhanna *İzmir Bergama'daki* imanlılara yazdığı mektupta İsa'nın sözlerini şu şekilde aktarır:

"Çekmek üzere olduğun sıkıntılardan korkma! Bak, *denenesiniz diye **İblis** içinizden bazılarını yakında zindana atacaktır*. On gün sıkıntı çekeceksiniz. Ölüm pahasına da olsa sadık kal, sana yaşam tacını vereceğim." (ayet 10).

Bu ayet M.S. birinci yüzyılda, Mesih inanlılarının inançları yüzünden pagan Roma hükümetinin zulmüne maruz kaldıkları bir dönemde yazılmıştır. Bazılarını hapse atacaktır olan "şeytan"dı: Tanrı'nın hizmetkârlarına düşman olduğu için "şeytan" olarak adlandırılması yerindeydi.

"Nerede yaşadığını biliyorum; **Şeytan'ın tahtı** oradadır. Yine de adıma sınımsız bağlısın. Aranızda, **Şeytan'ın yaşadığı yerde** öldürülen sadık tanığım Antipa'nın günlerinde bile bana olan imanını yadsımadın." (Vahiy 2:13).

Demek ki Bergama'da *Şeytan* hüküm sürüyordu; hiç kuşkusuz burası Asya eyaletinin o bölümü için Roma hükümetinin merkeziydi.

Petrus şu sözlerle aynı zulüm döneminden söz eder:

"Ayık ve uyanık olun. **Düşmanınız İblis** kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşüyor." (1.Petrus 5:8).

Gerçekten de zulüm gören Hristiyanlar'dan söz ettiği, daha sonra söylediklerinden anlaşılmaktadır:

"Dünyanın her yerindeki kardeşlerinizin de aynı acıları çektiğini bilerek imanda sarsılmadan **İblis'e** karşı direnin." (1. Petrus 5:9).

Pagan Roma hükümeti burada şeytandır.

İsa'nın Ayartmaları

Bazen "*şeytan*" ya da "*iblis*", nasıl ortaya çıkarsa çıksın, günahın ilkesini ya da gücünü temsil eder. İsa'nın denenmesiyle ilgili Müjde kayıtlarını bu anlamda anlayabiliriz. İsa'nın bizim insan doğamızı nasıl tam olarak paylaştığını daha önce görmüştük (İbraniler 2:12). Sonuç olarak, bizimle aynı denenmeleri yaşamıştır, çünkü Kutsal Yazılar bize şöyle der: "Her bakımdan bizim gibi denendi, ama günah işlemedi". Çöldeki denenmesindeki "*şeytan*", insanın kendi arzularını tatmin etme dürtüsünün kişileştirilmiş halidir; İsa bunu tamamen yenmiş ve günahsız kalmıştır.

Öğrenciler hastalıkları iyileştirebildikleri için sevinç içinde İsa'nın yanına döndüklerinde, İsa onlara şöyle demiştir: "*Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm*" (Luka 10:18); yani, sadece hastalığın değil, "Şeytan" teriminde özetlenen günah ve kötülüğün tüm gücünün dünyadaki egemen konumundan aşağı atılacağı zamanın geleceğini öngördü; Mesih yeryüzünde Tanrı'nın Krallığını kurmak için döndüğünde, "günahın egemenliği bitecek" ve yerini Tanrı'nın gücü alacaktır.

O halde şeytan ve iblis ile ilgili sorunlu bölümlerin kilidini açan basit anahtar budur: bunun kaynağını insanların arzularında, zayıflıklarında ve eylemlerinde görülen günahın gücünde arayın; bu sayede bölümlerin çoğu daha net hale gelecektir.

Neden Önemli?

Bunu anlayıp anlamadığımız gerçekten önemli mi? Evet, en azından iki nedenden dolayı önemlidir.

Birincisi, eğer Kutsal Kitap bize gerçekten şeytan ve iblisin genel olarak tüm faaliyetlerinde insan günahını temsil ettiğini öğretiyorsa, o zaman Tanrı'nın bilmemizi istediği şey budur. Bu O'nun Sözü olan Kutsal Kitap'ta açıklanan bir gerçektir ve bunu anlamak istemeliyiz; dünyada yaygın olan yanlış fikirlerle yanıltılmaktan memnun olmamalıyız.

İkinci olarak, Tanrı'nın bu gerçeği Sözü'nde ifade etmesinin nedeni, bizim için büyük bir fark yaratmasıdır. Bir an düşünün: Tanrı'nın gözündeki zayıflıklarımızın ve başarısızlıklarımızın bizim dışımızdaki doğaüstü kötü bir ruhun etkisinden kaynaklandığı fikrine sahip olursak, kendimiz için bahaneler uydurma eğiliminde olmayacak mıyız? "Bu benim hatam değildi - şeytan beni ayarttı..." demeye meyilli olmayacak mıyız?

Günahımızın suçunu başkasının üzerine atmak Kutsal Kitap'ın asla izin vermediği bir şeydir. Tanrı'nın gözündeki doğal durumumuzu anlamamız kesinlikle çok önemlidir. Elçi Pavlus'un çok güçlü bir şekilde ifade ettiği gibi: "Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23). Kutsal Kitap'ın şeytan ve iblis hakkındaki öğretisini anlamak, bu gerçeği kabul etmede büyük bir yardımcıdır.

Değerli Gerçek

Ama bir de bunun faydasını düşünün! Eğer hepimiz içimizde Tanrı'nın isteğini görmezden gelmek ve kendi arzularımızın peşinden gidip kendi tatminlerimizi aramak için güçlü bir dürtü olduğunu gerçekten anlarsak, işte o zaman Tanrı'dan günahlarımızın bağışlanması ve Oğlu aracılığıyla kuracağı Krallık'ta sonsuz yaşam umuduna sahip olabilmemiz için günaha yönelik bu baskıdan kurtulmamızın ne kadar büyük bir ihtiyaç olduğunu fark etme yolunda ilerleriz. İçinde yaşadığımız doğal durumdan kurtulmaya olan ihtiyacımızı ne kadar çok fark edersek, Mesih'in vaaz ettiği Müjde'nin ne kadar değerli olduğunu

o kadar çok takdir ederiz. Eğer ebedi ölümün ne olduğunu tam anlamıyla kavramıyorsak, yaşam teklifine nasıl değer verebiliriz? Boğulmakta olduğunu bilen bir adam için, kurtarıcı bir el gerçekten de yaşamdır. Ve bizim durumumuz da budur: Tanrı bize sonsuz ölüm yerine yaşam sunuyor.

O halde bir şeytandan korkmamız gerekir mi?

Kesinlikle var -- ama popüler inanışın şeytanı değer. Bizim şeytanımız kendi içimizde, kendi kalplerimizde ve zihinlerimizdedir. Ancak bunu bir kez anlayıp kabul ettiğimizde, Tanrı'nın Oğlu'nun kurban edilmesi aracılığıyla bize sunduğu büyük yaşam teklifine sevinç duyabileceğiz.